

Però casa teva sempre ha sigut a l'Ametlla.

Hi tinc les arrels. Jo sóc d'aquí! Quan treballava a Madrid fins que no arribava a la cruïlla de can Quico, i veia que el bar estava obert, no respirava tranquil. M'agraden les grans ciutats, però m'agrada molt viure al meu poble, amb totes les seves contradiccions i tots els seus amors. Los Sencillos també s'autodefinia com un grup de l'Ametlla, perquè aquí és on els vam parir. Ara assajo a Òrrius, però d'on sorgeixen les idees és aquí.

Quins records tens de l'època de Los Sencillos?

Molts! Los Sencillos em van fer el que sóc ara: van fer que un nen de poble que tenia la il·lusió de tenir un grup de rock'n'roll fos un artista. Tinc records meravellosos: gravar un disc era una cosa molt gran, que tingués repercussió encara més, que un segon disc ens fes voltar per tot Espanya... Als 22 anys teníem una empresa que funcionava! I la indústria em va fer aprendre molt. Per exemple, a estar a dalt de tot i a baix de tot, i en aquest aspecte ja sóc un vell.

Casualidades el dediques a Los Sencillos.

És que sense ells no hauria pogut fer aquest disc. Un disc que em feia por, perquè hi havia molta gent esperant amb el ganivet.

Què diferencia el Miqui de Los Sencillos del Miqui en solitari?

Al final de Los Sencillos jo tenia un to fins i tot crispat. Crispat per la tensió acumulada pels anys. A *Casualidades*, en canvi, hi ha la paciència de què parlava, la "maduresa", aquell saber quina és la teva manera d'explicar històries.

El músic de l'Ametlla a Can Quico, el "seu" bar.

I quina és?

Vull explicar històries molt properes, que jo em cregui, perquè és el que acaba conquistant la gent.

Històries que sobretot parlen de desamor.

És el que ven més, el que ens agrada més a tots, no? Tots tenim cançons d'amor, però sempre les que acabem anant a buscar són les altres, les de desamor. I a mi el que m'agrada és explicar històries molt tremendes, però amb músiques molt boniques, molt dolces. Això m'ho van ensenyar els Pet Shop Boys, que t'entren pel ritme i la melodia, i de cop sents que diuen "tu només m'estimes quan vas begut".

O sigui que dones més importància a la lletra que a la música.

Sí, perquè sóc lletrista! Treballo amb músics que m'ajuden a arrodonir les cançons, però el que més m'interessa és la lletra. I que quan surti a l'escenari, amb el meu trajo, amb la meva mirada, pugui comunicar aquesta lletra. A mi m'agrada el Raphael, que mai ha cantat cançons pròpies, però les interioritza i te les fa creure.

Tu sempre has cantat en castellà.

Perquè jo encara sóc fill de l'última escola en castellà, m'he criat comprant llibres en castellà perquè la literatura que m'agradava no la trobava en català i els grups que més m'interessaven eren de Madrid: Radio Futura, Golpes Bajos... I a més he tingut aversió a tots aquests grups dels anys 80 i 90 que pel sol fet de cantar en català estaven oberts a tota una sèrie de mitjans i favoritismes.

El disc que prepares també serà, doncs, en castellà?

Ara estic escrivint cançons en català, i en aquest disc m'agradaria que n'hi hagués alguna.

D'on et venia l'interès per la música madrilenya?

Escoltàvem Ràdio 3 i en el Madrid de la Movida hi havia tots els referents, els concerts, els joves que explicaven coses després del franquisme... a Barcelona també passava, però menys. Vaig anar a Madrid i vaig tornar: tampoc em va fascinar tant per quedar-m'hi. Però hi tinc molts amics.

Com ara?

Per mi fer-me amic de l'Alaska ha sigut molt important, perquè des dels anys 70 està treballant i lluitant per una carrera musical, i m'ha ensenyat moltíssim. Sempre ha sigut un referent, i hem fet fins i tot una gira junts. I que gent que han sigut ídols meus ara siguin fans meus és molt bonic.

Miqui Puig també és conegut com a opinador als mitjans.

"Totòlegs", ens diuen, perquè parlem de tot!